

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VI. In regni administratione ab ecclesiastica potestate non pendent. Quæ temporalia non attingit. Hoc jure nitebantur Carolus Calvus & Proceres regni adversùs Hadrianum II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

eorum Reges & Imperatores. Quare tunc discutienda fuit quaestio, an aequalis esset Imperatoriae, Regis Francorum auctoritas. In eam incubuit auctor disputationis Clerici & Militis, cujus verba recitabo emendata juxta fidem Codicis MS. qui extat in Bibliotheca S. Victoris Parisiensis, ut pateat quamnam esset majorum nostrorum sententia. *Imperatores ista sanxerunt, non Reges. Et ideo per vos etiam, o Miles, Imperator debet legum gubernacula moderari. Miles. Sacrilegè est responsum hoc, & blasphemè. Et quoniam, ut videtur, aut originem ignoratis regni, aut, quod videtur verius, illius altitudini inviditis; si Caroli M. registrum inspiciatis, & historiarum probatissimas revolatis, invenietis quòd regnum Francorum dignissima Imperij portio est, pari divisione discreta, & aequali dignitate & auctoritate à quingentis annis circiter insignita. Quidquid igitur privilegij & dignitatis resinet Imperium, Imperij nomine, in parte una, hoc regnum Franciae in alia. Cum enim fraterna divisione Francorum regnum à reliqua parte Imperij decessit, quidquid in parte decedente, & penitus ab Imperio existente, Imperium ipsum quondam obtinuit, aut ibidem jura altitudinis aut potestatis exercuit, hoc Principi seu Francorum Regi in eadem plenitudine cessit. Et ideo sicut omnia quae infra terminos Imperii sunt, subjecta esse noscuntur Imperio; sic quae infra terminos regni, regno. Et sicut Imperator supra totum Imperium suum habet leges condere, addere eis, vel demere; sic Rex Francorum aut leges Imperatoris repellere, aut quamlibet, cum placuerit, permutare, aut illis à toto regno suo proscripsit & abolitis, novas, si placet, promulgare. Alioquin si aliquid novi, ut saepe accidit, visum fuerit statuendum; si Rex non possit hoc, qui est summus, tunc nullus poterit, quia ultra eum nullus est superior. Eodem fundamento nifus è Germanis Lupoldus Babenbergensis Imperialem potestatem Regibus Francorum vindicabat anno MCCCCXL.*

VII. Ceterum hæc sententia in eo periclitari videtur, quòd Francorum regnum Imperij portionem fuisse contendat, & eam auctoritatem, quae Imperatoribus compete-
 tebat, ad Reges nostros pervenisse, cum inter se filij Ludovici Pij hereditatem patris, id est, Imperium & regnum dividerent. Quare liquidò & ex fide veterum annalium difficultas ista explicanda est. Quod assequi non poterimus, nisi prius nobis constet quas provincias regnum Francorum complecteretur, cum Romanorum Imperium Carolo M. delatum est, quidve novae auctoritatis tunc Regibus Francorum accesserit. Quo patefacto, inspicienda erunt Divisionis verba, & Conventionum à fratribus initarum,

è quibus de hac quaestione statuendum erit. Regnum Francorum à Carolo Magno valde amplificatum est, adjectis quamplurimis provinciis ad eas quas hereditario jure à Pippino patre susceperat, scilicet eas omnes quae intra Rhenum, Ligerim, Oceanum, & mare Balearicum continebantur, & in Germaniae parte quae à Danubio ad Salam & Rhenum porrigitur. Huic amplo & vasto corpori, regni Francorum nomen indidit Eginhardus, eique victoriis Caroli accessisse tradit Aquitaniam, Vasconiam, totumque Pyrenaei montis jugum usque ad Iberum amnem apud Hispanos, deinde Italianam, Saxoniam, & feras omnes nationes usque ad Vistulam fluvium & Oceanum. Quare si Eginhardum sequamur, Italia etiam ipsa regno Francorum accessisse dicenda erit. Licet autem cum Hadriano Romano Pontifice & variis diplomatibus regis, Caroli regium titulum duplicem agnoscamus, scilicet Regis Francorum, & Longobardorum, idem tamen Hadrianus in unum regnum Francorum illas nationes coaluisse docet antequam Carolus imperatoriam dignitatem susceperet. Ea quippe ornatus fuit à Leone III. Pontifice & à populo Romano anno DCCCXI. Unde effectum ut omisso Patricij Romanorum nomine, Imperator & Augustus appellatus sit; quemadmodum observavit Eginhardus in Annalibus. Quae verba, si rectè mentem auctoris assequor, eò tendunt, ut doceant Romanorum Patriciatum extinctum, & Imperatoris Romanorum nomen Carolo additum. Quare summum jus in Romanos illi delatum est, quod suis auspiciis exercere posset, cum antea Patricij Romanorum jurisdictione tantum frueretur. uno verbo, è magistratus tribunali evectus est Romae ad solium Principis. Nova ergo auctoritas coercita fuit intra fines Romani Ducatus, & ad summum, Carolo jus aliquod tribuit ad recipiendas Italiae inferioris maritimas provincias, quarum possessio penes Graecos Principes remanserat: qui graviter excauduerunt ob susceptum à Carolo Imperatoris nomen, veriti ne illo praetextu eis Imperium praeipere vellet, ut testatur Eginhardus, donec missis Legatis societatem cum illo pepigerunt. Quod autem attinet ad regnum Francorum; cum in eo Carolus supremo jure potiretur, nihil novi juris adeptus est ex illo Imperatoris titulo, praeter solam opinionem novae cujusdam dignitatis, qua ob assumptum Augusti nomen religiosior illi, ut ita dicam, reverentia conciliari videbatur. Ceterum discrimen quod observavi inter Imperium & regnum, ex iis di-

Dalgerio Clerici & Militis.

Lupoldus de jure Regni & Imperij c. 7. Historia Francorum refert regnum & Imperium Francorum fuisse divinum, & non regnum caritum. Et quibus videtur quod quilibet ex Regibus, scilicet Rex Germaniae, & Galliae, Belgicae, Italiae, &c. Et Rex Galliae Occidentalis, sive Franciae in eadem Galliae, & in aliis provinciis suo regno subditis, possit ratione translationis ac etiam divisionis Regni & Imperij, huiusmodi potestatem Imperatorum licet in omnibus exercere, nec aliter ipsorum aliter subditos & imperatorem tenentur.

Eginhardus in vita Caroli: Regnum Francorum, quod post patrem Pippinum, magnum quidem & forte susceperat, via nobiliter amplior, ut duplum illi adjecerit.

Hadrianus in epistola ad Constantium Imperatorem. Act. 2. Nic. Syn. Filium & spiritumque coequaliter nosse Dominum Carolum Rex Francorum, & Longobardorum, & Patricium Romanorum, omnium Hesperiae Occidentalisque partium barbararum nationum sub suo praefectum concilioque praedibus, omnipotentiarum illarum domant, & suo subditiorum Regum adiuvavit.

Eginhardus in vita Caroli: Cum quibusdam propter susceptum à se imperatorum nomen, & ab hoc ei quasi qui Imperium cujusque praeipere vellet, valde suspectum, factus fratribus suorum.